

Jumalan johdatus Ap.t. 15:36-16:10

15:36. Jonkin ajan kuluttua Paavali sanoi Barnabakselle: "Lähdetään takaisin kaikkiin niihin kaupunkeihin, joissa olemme julistaneet Herran sanaa. Käydään katsomassa **veljiä, miten he voivat.**"

37. Barnabas tahtoi ottaa mukaan myös Johanneksen, jota kutsuttiin Markukseksi,

38. mutta Paavali ei nähnyt hyväksi ottaa häntä mukaan, koska tämä oli Pamfyliassa luopunut heistä eikä ollut lähtenyt heidän kanssaan työhön.

39. Syntyi niin **kiivas riita**, että he **erosivat** toisistaan. Barnabas otti mukaansa Markuksen ja purjehti Kyprokseen.

40. Paavali taas valitsi Silaksen. Veljet jättivät hänet **Herran armon haltuun**, ja hän lähti **matkaan**

41. ja kulki Syyrian ja Kilikian halki **vahvistaen seurakuntia**.

16:1. Paavali saapui Derbeen ja sitten Lysteraan. Siellä oli **Timoteus**-niminen opetuslapsi, jonka äiti oli uskova juutalainen mutta isä kreikkalainen.

2. Lystran ja Ikonionin veljet todistivat hänestä hyvää.

3. Paavali tahtoi hänen lähtevän kanssaan matkalle, otti hänet mukaansa ja **ympäri-**

leikkasi hänet juutalaisten tähden, joita oli niillä paikkakunnilla. Kaikki nimittäin tiesivät, että Timoteuksen isä oli kreikkalainen.

4. Sitä mukaa kuin he kulkivat kaupungista kaupunkiin, he antoivat uskoville **noudatettaviksi ne säädökset**, jotka Jerusalemissa olevat apostolit ja vanhimmat olivat hyväksyneet.

5. Niin seurakunnat **vahvistuivat uskossa**, ja uskovien **määrä lisääntyi** päivä päivältä.

6. He kulkivat Frygian ja Galatian alueen kautta, sillä **Pyhä Henki esti** heitä julistamasta sanaa Aasiassa.

7. Tultuaan Mysian kohdalle he yrittivät lähteä Bityniaan, mutta **Jeesuksen Henki ei sallinut** sitä.

8. Niinpä he kulkivat Mysian ohi ja menivät Trooakseen.

9. Yöllä Paavali näki **näyn**. Makedonialainen mies seiso i hänen edessään ja pyysi: "**Tule yli Makedoniaan ja auta meitä.**"

10. Kun hän oli nähnyt tämän näyn, pyrimme heti lähtemään Makedoniaan, sillä ymmärsimme, että **Jumala oli kutsunut meidät julistamaan evankeliumia siellä.**

Herran johdatus

Jokainen uskova, joka haluaa kulkea Herran tiellä, toivoo pysyvänsä Herran johdatussessa. Mutta läheskään aina meille ei ole selvää, mihin suuntaan Herra haluaa meidän kulkevan. Miten pysyisin Herran johdatussessa? Miten saisin selville Herran tahdon nyt kohtaamani kysymyksen kohdalla? Näitä kysymyksiä joudumme tekemään jatkuvasti. Valoa niihin antaa tämänpäiväinen jaksomme Apostolien teoista.

Ongelman käsittelyä Antiokiassa

"Paavali ja Barnabas sen sijaan jäivät vielä Antiokiaan. Yhdessä monien muiden kanssa he opettivat ja julistivat Herran sanaa." (15:35)

Jakeessa 36 he hankkiutuvat lähtemään uudelle lähetysmatkalle. Väliille mahtui useamman vuoden jakso, jota katkelma Galatalaiskirjettä valottaa (2:11–21). Pietari saapui Antiokiaan tutustumaan tilanteeseen, ja toimi niin kuin Jerusalemin neuvottelussa oli sovittu. Hän aterioi pakanakristittyjen kanssa.

Mutta jonkin verran myöhemmin Jerusalemissa saapui muita juutalaiskristittyjä, jotka edelleen vaativat pakanoiden ympärileikkausta ja kielsivät juutalaiseen tapaan juutalaiskristittyjä aterioimasta yhdessä pakanoiden kanssa. Ilmeisestä halusta olla

loukkaamatta näitä lainkiivailijoita Pietari vetäytyi pakanakristittyjen ateriayhteydestä saaden hetkeksi jopa Barnabaksenkin myötätunnon puolelleen.

Paavali nousi julkiseen protestiin Pietarin ulkokultaista käytöstä vastaan. Pietari teki asiassa parannuksen. Asia sovittiin ilman, että kummallekaan jäi katkeruutta sydämeen ja Antiokian seurakunnassa kysymys saatiin pois päiväjärjestyksestä.

Kohti Eurooppaa (15:36)

Seurakunnassa päästiin rauhalliseen ja hedelmälliseen työjaksoon. Se merkitsi, että Paavali saattoi alkaa valmistella uutta lähetysmatkaa. Toinen lähetysmatka tuli merkitsemään evankeliumin piirin merkittävää laajenemista aina Eurooppaan asti, vaikka alussa Paavalin tavoitteena näyttääkin olleen pelkästään kiertää jo aiemmin perustamansa seurakunnat.

Jumalan kutsu (16:10)

Euroopan valtaus ei siis ollut alussa Paavalin mielessä, mutta kylläkin Pyhän Hengen suunnitelmissa hänen lähetysmatkaansa ajatellen. Jakso päättyy toteamukseen: *"Ymmärsimme, että Jumala oli kutsunut meidät julistamaan evankeliumia siellä (Makedoniassa)."* (10) Tämä käsittäminen eli johtopäätösten teko oli pitemmän prosessin, monien samaan suuntaan vaikuttavien asioiden tulos.

Valmisteltu kutsu

Paavalin ja hänen työryhmänsä päätyi matkallaan Troakseen. Siellä Paavali sai näyn ja yllättävän kutsun uuteen työhön. He tulivat vakuuttuneiksi siitä, että heidän johtopäätöksensä olivat myös Herran tahto. Matkan valmisteluun liittyvät vaikeudet ja matkan alkuvaiheet oli valmistusta tähän uuteen kutsuun.

Jumalan johdatus ristiaallokossa

Jakso muodostuu osasista, jotka kuvaavat varsin erilaisia ja persoonallisiakin kokemuksia kuten Paavalin ja Barnabaksen riitaa ja eroa, Silaan ja Timoteuksen liittymistä työryhmään ja matkoilla esiintyneitä vaikeuksia. Kuitenkin niitä yhdistävänä punaisena lankana on Jumalan Hengen johdatus Paavalin elämässä.

Johdatus tapahtui myös ristipaineiden, vaikeuksien ja ristiriitojen keskellä. Paavalin omat suunnitelmat työn jatkamisesta romutuivat useampaan otteeseen. Mutta Jumala hallitsee ja ohjaa myös silloin, kuin johdatuksessa oleva ei sitä itse vielä näekään. Jumala johtaa kansaansa myös niillä esteillä, jotka he vaelluksessaan kohtavat.

Esimerkiksi Korintin matkojen peruuntumiset, Rooman matkan monet mutkat ja nyt matka kohti Eurooppaa, vaikka se ei ollutkaan Paavalin alkuperäinen tarkoitus. Meille on tavattoman tärkeätä, että annamme Jumalan sotkea omat suunnitelmamme. Suunnitteleminen sinänsä on tärkeätä, mutta Jumala vie meitä eteenpäin joskus yllätysten kautta. Itselleni ei esimerkiksi olisi tullut aikanaan mielenkään, että joskus voisin olla Espoon Kotikirkkoa tukemassa. Meidän ei siksi kannata pitää härkäpäisesti kiinni suunnitelmistamme, vaikka olisimme rakentaneet ne rukoillen. Jumalan johdatus on lopulta kuitenkin meille paras tie ja juuri sillä tiellä Jumala saa kiitoksen, emme me.

Seurakunta – evankeliumin säteilykeskus (15:36)

Matkaan valmistautuessaan Paavali ajatteli kiertää ne seurakunnat, jotka hän oli edellisellä lähetysmatkallaan istuttanut. Hän kantoi huolta vastasyntyneistä seurakunnista. Mutta hänen tavoitteensa olivat vielä laajakantoisemmat. Jumalan suunnitelmassa näiden aluekeskuksiin syntyneiden seurakuntien tehtävä olisi toimia koko ympäröivää aluettaan valaisevina evankeliumin keskuksina. Tämän tehtävän suorittamiseen seurakunnat tarvitsivat lisäkoulutusta. Hän tiesi kuinka suunnattoman tärkeä on seurakunnan tehtävä. Paavalista voidaan sanoa, että hän halusi mieluummin kouluttaa yhden uskovan evankeliumin työhön kuin johtaa tuhat evankeliumin alkeisiin.

Paavalin ja Barnabaksen riita (15:37–41)

Juuri kun Paavalin ja Barnabaksen oli määrä lähteä matkaan, heidän välilleen kehkeytyikin kiista Markuksen kohtalosta. Riita kärjistyi siinä määrin, että näiden pitkään yhdessä työtä tehneiden veljien tiet erkanivat toisistaan. Sekä Paavali että Barnabas olivat kovin inhimillisiä olentoja. Myötätuntoni ovat Barnabaksen puolella. Antiokian seurakunta näyttää asettuneen Paavalin puolelle, koska se siunasi Paavalin ja Silaan matkaan (40), kun taas Barnabaksesta ja Markuksesta todettiin, että he vain lähtivät Kyprokseen. (39)

Kun he olivat törmänneet vaikeuksiin edellisellä lähetysmatkalla, Markus oli palannut kesken kaiken pois. Siksi Paavali oli tiukka. Barnabas oli taas sitä mieltä, että Markukselle tulisi antaa uusi mahdollisuus yrittää lähetystyössä.

Voi olla, että sekä Paavali että Barnabas olivat oikeassa. Markus joka tapauksessa hyötyi molempien asenteesta. Paavalin ankaruus kasvatti hänet suurempaan rohkeuteen tiukan paikan tullen ja Barnabaksen lempeys lujitti häntä tässä kasvussa. Barnabas poistuu tässä Apostolien tekojen näyttämöltä, mutta Markuksesta tiedämme, että hänen oltuaan jonkin aikaa Barnabaksen työtoverina hän myöhemmin palasi Paavalin työryhmään.

Riidan kautta Jumala sai aikaan sen, että työhön lähti yhden lähetystiimin sijasta kaksi. Lähetystyö kaksinkertaistui. Omalle kohdalleni sattui vastaava tilanne kun järjestö, joka lähetti meidät Japaniin repesi kahtia pian kentälle saavuttuamme. Jouduimme sydäntä raastavan riidan keskelle. Se löi syvät haavat molempien osapuolten sydämiin. Tarvittiin vuosia niiden haavojen umpeutumiseen. Mutta tulos riidasta oli ei suinkaan lähetystyön heikentyminen, vaan lyhyessä ajassa se kaksinkertaistui. Riidan seurauksena myös riitapukarit pudotettiin korkeista luuloista omasta hengellisyytemme tasosta. Jumalalle on suurempi voitto saada omansa nöyrytymään kuin se, että evankelioimis- ja lähetystyö pyörii moitteettomasti.

Syyrian ja Kilikian seurakunnat (15:41)

Paavali ja Silas kulkivat Syyriaan ja sieltä edelleen Kilikiaan, jossa sijaitsi Paavalin syntymäkaupunki Tarsos. Näillä alueilla oli jo kristillisiä seurakuntia. Ne olivat syntyneet ehkä Paavalin evankelioimistyön tuloksena ennen, kuin Barnabas nousi hänet Antiokiaan ja ennen heidän ensimmäistä lähetysmatkaansa. Matkalla Paavali vahvisti ja koulutti seurakuntia.

Kivityksen hedelmää – Timoteus (16:1,2)

Matka jatkui Kilikiasta Taurusvuorten yli Derbeen. On vaikea sanoa tarkkaan kuinka pitkään oli siitä, kun Paavali oli rauhallisissa oloissa perustanut sinne seurakunnan. Todennäköisesti viitisen vuotta oli kulunut. Sieltä matka jatkui Lystraan, jossa Paavalia oli kivitetty ja missä hän oli kohdannut monia vaikeuksia. Sieltä hän löysi Timoteuksen.

Usein Jumala johdattaa palvelijansa vuosien jälkeen paikoille, joissa he ovat kokeneet vaikeuksia ja ahdistuksia, ja antaa heidän nähdä hedelmää työstään. Ei ole täyttä varmuutta, milloin Timoteus oli tullut uskoon, mutta hyvin todennäköisesti Paavalin ensi käynnillä kaupunkiin. Vanhan Paavalin ja nuoren Timoteuksen välille kehittyi harvinaisen syvä ystävyysuhde.

Timoteus seurasi Paavalia koko toisen lähetysmatkan Lystrasta eteenpäin. Hän oli Paavalin mukana myös Efesoksen herätyksen ja levottomuuksien keskellä. Timoteus seurasi Paavalia hänen viimeisellä matkallaan Jerusalemiin. Paavali pyysi seurakuntaa lähettämään Timoteuksen luokseen, kun hän oli pitkään yksinäisessä vankeudessa. Timoteus oli hänelle kuin oma poika ja samalla taistelutoveri Herrassa. Näin kivityksen kipu alkoi kukkia ystävyysuhden kukkia ja yhteisen työn hedelmää.

Nykyään puhutaan opetuslapseuttamisesta. Ennen sitä kutsuttiin Timoteus-koulutukseksi. Sillä tarkoitetaan sitä, että kypsempi uskova ottaa jonkun uskossaan nuoremman ikään kuin kasvatukseen jakaen tälle ei vain opetusta ja kokemustaan vaan myös elämänsä. Vanhassa testamentissa Paavalin ja Timoteuksen kaltaisia suhteita oli esimerkiksi Mooseksen ja Joosuan sekä Eliaan ja Elisan välillä. Joskus tällainen koulutus voi kestää vain lyhyemmän ajan, mutta Paavalin ja Timoteuksen tapaan siitä voi myös kehkeytyä elinikäinen syvä ystävyysuhde. Opetuslapseuttaminen on erittäin tärkeää. Sinulla on sellaista, mitä voit jakaa uskossaan nuoremmille. Toisaalta sinä voit myös oppia niiltä, jotka ovat hiukan pitemmällä uskon vaelluksessaan.

Juutalaiselle juutalainen, pakanalle pakana (16:3–5)

Paavalin joustavuudesta ja sopeutumiskyvystä kertoo se, että hän antoi ympärileikkauttaa tämän puoliksi juutalaisen Timoteuksen. Hän ei halunnut ympärileikkaamattomuuden tulevan Timoteukselle esteeksi hänen pyrkiessään viemään evankeliumia myös juutalaisille. Tämä tapahtui samalla, kun Paavali tiedotti Jerusalemin apostoli-neuvottelun tulosta pakanakristityille: "Ympärileikkausta ei tarvita pelastukseen!"

Paavali oli juutalaisille kuin juutalainen ja pakanoille kuin pakana voittaakseen mahdollisimman monta sisälle Jumalan valtakuntaan. Paavalilla ei ollut mitään itse ympärileikkausta ja juutalaisia tapoja vastaan, kunhan niitä ei sekoitettu pelastukseen, joka on pelkästä armosta uskon kautta Kristukseen.

Pyhän Hengen kielteinen ja myönteinen johdatus (16:6–10)

Kun Paavali suunnitteli työn jatkamista Aasian väkirikkaassa maakunnassa ja sen keskuksessa Efesoksessa, Pyhä Henki estikin hänen suunnitelmiansa toteutumisen. Siksi hän kääntyi Frygian ja Galatian suuntaan. Siellä saivat näin alkunsa seurakunnat, joille hän myöhemmin kirjoitti Galatalaiskirjeensä. Hän kuvaa saapumistaan alueelle: "*Tiedätte, että julistin teille ensimmäisen kerran evankeliumia sairastumiseni vuoksi.*" (Gal. 4:13)

Luukas toteaa, että Pyhä Henki esti Paavalin matkan Efesoksen suuntaan. Paavali kertoo samasta asiasta, että ruumiillinen heikkous esti matkan Aasiaan ja pakotti hänet työhön Galatiaan. Kirje kertoo ajallisen ja paikallisen tapahtuman, Apostolien teot kuvaa taas sen, että Pyhä Henki hallitsi ja johti tällä tavalla.

Tällä kertaa Pyhän Hengen menetelmä oli se, että tietyt kivut ja sairaus tekivät matkan Aasian maakuntaan mahdolliseksi. Vetäytyäkseen hiukan lepäämään hän siirtyi Galatiaan, mutta julisti samalla evankeliumia siellä.

Myysiasta Paavali olisi halunnut lähteä Bityniassa asuvien heimojen pariin. Pitkä matka länteen näytti hänestä tarkoituksettomalta, sen sijaan pohjoisen suunnan työ tuntui hänestä haasteelta, mutta Jeesuksen Henki esti senkin. Kun tämäkin suunta sulkeutui, lopulta hän saapui pitkälle länteen Troakseen. Siellä Apostolien tekojen kirjoittaja Luukas viimeistään liittyi työryhmään. Troaksessa Paavali näki näyn, jossa mies kutsui häntä auttamaan makedonialaisia. Jumala antoi selkeän kutsun ja uusi ovi työlle Euroopan puolella oli auki. Paavali riensi heti tästä ovesta sisään.

Hengen ohjauksessa sitä ymmärtämättä

Koko jakso puhuu Jumalan Hengen johdatuksesta. Kuitenkin Paavali kulki tässä johdatuksessa aina Troaksen näkyyn asti ymmärtämättä, mihin suuntaan Pyhä Henki oli häntä viemässä. Ensin tuli riita Barnabaksen kanssa, sitten matkustusvaikeuksia sairauden vuoksi ja toistamiseen hänen tiensä tukittiin, eikä hän itse kyennyt ymmärtämään syytä. Pyhä Henki ajoi häntä yhä kauemmaksi länteen aina Troakseen asti, ilman että hän ymmärsi tätä johdatusta.

Ratkaisevaa Jumalan johdatuksessa pysymisessä on se, että vaikeuksissakin noudatamme Pyhän Hengen tahtoa, vaikka se sotisi meidän omia suunnitelmiamme ja ajatuksiamme vastaan. Kun uskosta osaton ihminen katselee taaksepäin hän saattaa todeta, että hän yritti sitä ja tätä, mutta olosuhteet tekivät sen mahdolliseksi. Mutta kun Herran oma katsoo taaksepäin, hän sanoo, että Pyhä Henki esti häntä.

Henki hallitsee olosuhteetkin

Jumalan Pyhä Henki ohjaa ja opastaa silloinkin, kun hän ei ilmoita johdatuksessa olevalle, miten hän johdattaa ja minne hän on ohjaamassa. Kun Paavali ja Barnabas riitautuivat ja erkanivat, Pyhä Henki hallitsi siinäkin. Näin hän synnytti kaksi erillistä lähetystyöyksikköä ja työ tehostui. Henki johti Paavalin sairauden kautta. Henki ohjasi häntä länteen. Henki johti antamalla näyn makedonialaisesta miehestä.

Pyhä Henki ei johda pelkästään antamalla suurenmoisia näkyjä tai ihmisen korvin kuultavalla puheella vaan myös olosuhteiden välityksellä: vaikeuksilla, tavanomaisilla asioilla, pimeillä ja ahdistavilla kokemuksilla ja pettymyksillä. Pyhä Henki johtaa, muokkaa polun ja vie eteenpäin.

Avoimuus johdatukselle

Henki ei kuitenkaan aina pääse omiaan johtamaan. Hengen johdatusta etsivällä ihmisellä tulee olla sellainen sydämen asenne, että Hengen on mahdollista johdattaa häntä. Hänen tulee olla uskollinen Herralleen, luottaa Hengen johtoon ja olla jatkuvasti valveilla ja varuillaan. Me joudumme usein pois Hengen johdatuksesta, kun

hän viekin meidät pettymyksiin ja vaikeuksiin. Herraa tarkkaava näkee hänet kuitenkin niidenkin keskellä.

Noudata Herran opastusta

Jos Jumalan Hengen johdatus olisi meille pelkkiä näkyjä, kuultua puhetta tai eks-taattisia kokemuksia, emme pysyisi Hänen tiellään. Tarvitsemme erityistä luottamus-ta Hänen johdatukseensa silloin, kun mitään ääntä tai näkyä ei ole käsillä. Jos seu-raamme silloin hänen ohjaustaan, tulee myös se päivä, jona näemme selkeästi, kuinka Herra kaikessa johti. Troaksessa Paavali lopulta ymmärsi siihenastisen tien, mutta ratkaisevaa oli, että hän oli koko matkan noudattanut Herran opastusta.

Luottamus Herran läsnäoloon

Jumalan Henki johtaa Jumalan omia pyhiä päämääriä kohti, vaikka mitään yliluon-nollista merkkiä ei olisikaan käsillä. Jumala on juuri silloin kanssamme, kun hänen toimintansa näkyy vähiten. Myös rakkaus Herran työhön voi johtaa meidät valintoi-hin, jotka ovat Herran Hengen johdatuksen vastaisia. Vaikeat olosuhteet ovat uskon mahdollisuuksia. Mitä enemmän kristilliseen elämäämme ja palveluumme sisältyy hämmennystä, sitä suuremmat mahdollisuudet siihen on myös kätkeyty. On parempi mennä ”Troakseen” Jumalan kanssa kuin minne tahansa muualle ilman häntä!

Askel askeleelta

”Sinun sanasi on jalkaini lamppu”, laulaa psalmin kirjoittaja. Ilmaisuu kertoo siitä, että Jumalan johdatus tapahtuu usein askel askeleelta. Herra näyttää kyllä meille, mikä on lopullinen päämäärämme. Hän johtaa meitä kohti kirkkauden valtakuntaa. Mat-kalla Hän saattaa osoittaa meille myös välitavoitteita, joihin Hän kutsuu meitä kulke-maan. Mutta pääsääntöisesti Herra ohjaa meitä askel askeleelta. Se on Hänen vii-sauttaan, jolla Hän haluaa pitää meitä kaiken aikaa riippuvaisena itsestään.

Johdatuksen menetelmiä

Herra lupaa sanassaan johdattaa meitä, kun kuljemme rukoillen. Pysyäksemme Hä-nen lähellään meidän tulee elää päivittäisessä syntien anteeksiantamuksesta Jee-suksen veressä. Ilman sitä Herra ei pääse puhumaan meille muusta kuin parannuk-sen teosta. Mutta Jeesuksen verellä puhdistettuina Herra avaa meille Sanaansa ja sitä kautta johdatustaan. Herra käyttää johdatuksessaan myös toisten uskovien hy-viä ja Raamattuun perustuvia neuvoja, jotka on kuitenkin syytä testata Raamatulla. Herra ohjaa meitä myös sulkemalla ovia. Joskus meillä on kiusaus takoa ison sulje-tun oven edessä samaan aikaan, kun takanamme on auki pieni muta siunaukseen johtava ovi. Usein sairaus, onnettomuus tai jonkun läheisen kuolemakin voi olla se tapa, jolla Herra johdattaa meitä. Taakse katsoen näemme usein kuinka Herra on kaiken aikaa johdattanut meitä, vaikka seuraava askel näyttäisikin olevan vielä su-mun peitossa.

Esimerkki pastori Itoon elämästä

Pastori Itoo oli palannut Kiinasta Japanin hävittyä sodan. Hän kertoo siitä, miten Herra joh-datti hänet istuttamaan seurakuntia Tokushiman lääniin.

Emme olleet enää sodan päättymistä edeltävästä ajankohdasta lähtien saaneet mitään yhteyt-tä Tokion eräässä esikaupungissa sijaitsevaan veljeni kotiin, jossa äitinikin oli määrä olla. Emme tienneet edes, olivatko he enää elossa. Sen tähden matkustimme väliaikaisesti vaimo-ni kotiin Takaokaan, Koochin läänissä sijaitsevaan maaseutukaupunkiin.

Samalla laivalla kanssamme palasi Japaniin Pekingin japanilaisen seurakunnan vanhimmistön jäsenenä toiminut Fumikichi Amoo vaimoineen. Opiskeltuaan Kioton yliopistossa hän toimi Yokohaman Seikin -pankin (nykyinen Tokion pankki) Pekingin haarakonttorissa johtavassa asemassa. Amoot olivat monella tavalla auttaneet meitä. Fumikichi Amoo oli kotoisin Tokushiman läänistä. Laivamatkalla Saseboon hän kysyi minulta:

- Pastori, onko sinulla Japaniin palattuasi paikka, jossa voit jatkaa sananjulistajana?
- Paikkako? Olemme kotimaahan evakuoituja niin kuin tekin. Emme todellakaan tiedä, mihin mennä tai mitä pitäisi tehdä.
- Siinä tapauksessa voisitteko tulla kotilääniini Tokushimaan? Se on kyllä Japanin 47:stä läänistä köyhimpiä. Shikokun neljästä läänistäkin se on köyhin. Evankeliumin julistuksen kannaltakin se on yksi kaikkein kovimpia ja vaikeimpia alueita Japanissa. Mutta juuri siksi olisin iloinen, jos voisit tulla Tokushimaan työhön, kun sinulla ei kerran ole muitakaan suunnitelmia.

Oikeastaan olisin silloin halunnut mennä pioneerityöhön Tokioon. Pekingissä tunsin erään suuren rakennusyhtiön omistajan, joka oli kristitty. Hän oli rakentanut muun muassa Tokion Aoyaman kristillisen yliopiston entisiä rakennuksia ja varustanut sen sähköllä. Sodan aikana hän ei tullut kertaakaan kirkkoon kehotuksistani huolimatta, vaan valitti ainaisia kiireitään. Häviön jälkeen hän menetti koko suuren omaisuutensa Pekingissä ja joutui lopulta palaamaan Japaniin mukanaan vain yksi reppu niin kuin muutkin Kiinasta kotiutetut. Silloin hänen silmänsä avautuivat. Hän sanoi minulle:

- Pastori, tajuan nyt, että tähänastinen asenteeni on ollut väärä. Vasta nyt, kun me hävisimme sodan, ymmärrän, mikä on kaikkein tarpeellisinta. Ennemmin tai myöhemmin joudumme palaamaan Japaniin. Omistan kolme taloa Tokiossa. Yksi on luultavasti tuhoutunut pommituksissa, mutta kaksi muuta on jäljellä. Palattuani Japaniin annan toisen niistä sinulle, pastori, jotta voisit julistaa evankeliumia Tokiossa ja muodostaa sinne uuden seurakunnan. Haluaisin, että minusta tulisi sen uskollinen jäsen ja apu sinun työllesi. Tule Tokioon!

Kun siis Amoo pyysi laivassa minua tulemaan Tokushimaan julistustyöhön, en ollut innostunut asiasta. Kun en voinut kieltäytyäkään, niin annoin muodollisen myönteisen vastauksen, mutta sisimmässäni toivoin pääseväni työhön Tokioon. Olin vielä nuori ja minulla oli myös aimo annos uskonnollista kunnianhimoa. Halusin siksi ensisijaisesti mennä Tokioon ja menestyä siellä. Kun nyt kuitenkin toistaiseksi palasimme Tokushiman läänin naapuriin Kochiin, aloin sieltä käsin käydä pitämässä kotikokouksia Amoon kotona Tokushimassa. Siitä kasvoi myöhemmin Pohjois-Tokushiman seurakunta.

Samoihin aikoihin kun kotikokouksiin alkoi kerääntyä yhä enemmän kuulijoita, tuli Pekingistä Ogawa -niminen pastori perheineen Amoon luokse etsien paikkaa minne asettua. Ehdotin Amoolle:

- Minä voin aloittaa pioneerityön missä tahansa, joten pastori Ogawa voisi huolehtia tästä Tokushiman kotikokouksesta.
- Pastori Ogawa otti haasteen vastaan, teki ahkerasti työtä ja muodosti Pohjois-Tokushiman seurakunnan.

Kiinasta paluustani oli uutinen kirkon tiedotuslehdessä, minkä seurauksena aloin saada kutuja puhumaan evankelioimiskokouksissa eri puolilla maata, ja kiertelin puhujamatkoilla.

Oli syyskuu vuonna 1946. Olin paluumatkalla puhujamatkalta Tokiosta. Nousin Tokushiman lääniin menevään lauttaan. Tokiossa olivat äitini ja veljeni onneksi säästyneet pommituksilta

ja voivat hyvin. Matkalla oli tarkoitukseni vielä käydä Amoolla Tokushimassa pitämässä kotikokous ja mennä sitten Kochiin vaimoni kotiin noutaakseni hänet ja poikani sieltä Tokioon. Laivassa tapasin sattumalta pastori Toyohiko Kagawan pitkästä aikaan. Sodan aikana hän oli kokenut kovia sotilashallituksen kourissa. Hän oli joutunut sotilasvankilaan ja monenlaisen painostuksen ja vainon kohteeksi. Sodan päätyttyä häviöön hän astui julkisuuteen toimimalla Japanin pelastamiseksi. Hän saavutti suurta kuuluisuutta ja hänestä tuli mm. hallituksen neuvonantaja. Nyt hän oli kunnioitettu ja sai ihailua osakseen.

- Pastori! huudahdin.
 - Sinäkö siinä olet, Itoo? hän vastasi. - Minne olet matkalla?
 - Olen menossa hakemaan vaimoani ja poikaani. Veljeni talo Tokiossa on säästynyt tulipalolta, joten asetumme sinne toistaiseksi.
 - Niinkö, sepä hyvä!
 - Entäs minne sinä olet matkalla, pastori?
 - Olen nyt ensi kertaa sodan jälkeen menossa evankelioimiskierrokselle kotiseudulleni Tokushiman läänin. Onko sinulla kiire?
 - Ei erityisemmin.
 - Etkö tulisi mukaani Tokushiman kierrokselle?
- Lupauduin viikoksi Tokushiman läänin eri puolilla pidettäviin evankelioimiskokouksiin hänen avukseen ja niin saavuimme Tokushimaan.

Kiersin mukana kokouksissa Tokushiman ja Komatsushiman kaupungeissa, Hiwasan ja Isihiin kauppaloissa. Viimeisenä päivänä olimme Handan pienessä kauppalassa Tokushiman läänin luoteisosassa. Paikallinen seurakunta oli tehnyt valmisteluja pastori Kagawan evankelioimiskokousta varten, joka pidettiin eräällä kansakoululla. Elimme pula-aikaa. Ei ollut autoja, ei edes ruokaa. Meillä oli kuitenkin pieni kuorma-auto tavaroiden kuljetukseen. Pastori Kagawa ohjasi sitä ja minä istuin lavalla.

Matkalla Handaan poikkesimme Kamojiman kauppalassa sijaitsevassa Tsutsuin lankatehtaassa. Tehtaan perustaja Naotaroo Tsutsui oli ollut pastori Kagawan ystävä, mutta hän oli silloin jo kuollut. Hänen poikansa Yasuji Tsutsui, joka on nykyään Kamojiman kirkon vanhimmiston jäsen, oli tehtaan johtaja silloin ja oli kutsunut meidät lounaalle tehtaaseen. Tehtaan yhteydessä toimi myös Tsutsuin ylläpitämä tyttöluokio. Sodan päätyttyä hän oli epätoiminen, millaisin koulutustavoittein hänen pitäisi kouluansa johtaa. Sotaa edeltänyt ja sodan aikainen Japanin koululaitos oli nojannut keisarilliseen asetukseen, jonka tavoite oli kasvat-
taa keisarin jumaluutta kunnioittavia ja kansalliskiihkoisia kansakunnan jäseniä, ja nyt se oli menettänyt merkityksensä. Hän halusi saada kristillistä vaikutusta lukioonsa. Siksi hän oli pyytänyt pastori Kagawan jäämään lounaalle, näytti hänelle lukion ja neuvotteli asiasta. Pastori Kagawa lupasi auttaa häntä asiassa.

Johtaja Tsutsuin sisar, tehtaan perustajan kristitty tytär, Isoe Tsutsui, oli mukana aterialla. Tokushiman läänissä pitkään toiminut lähetyssaarnaaja Logan oli johdattanut hänet uskoon samoin kuin myös pastori Kagawan. Isoe Tsutsui oli käynyt myös Nagoyan kristillisen Kinjoo-naisyliopiston. Kun kello yhden korvilla olimme nousemassa lounaspöydästä lähteäksemme jatkamaan matkaa Handaan, Isoe Tsutsui huudahti Kagawalle:

- Pastori!
 - Niin?
 - Olisi suurta, jos tähänkin kauppalaan tulisi joku hyvä pastori julistamaan evankeliumia!
- Silloin pastori Kagawa katsahti minuun ja sanoi:
- Itoo, tule sinä tänne! Sopiiko?

- Mikäpä siinä, minä tulen, vastasin puolivahingossa.

Tällä ihmeellisellä tavalla minut johdatettiin Kamojimaan marraskuussa 1946. Pidin ensimmäisen kokouksen marraskuun 16. päivänä Yasuji Tsutsuin olohuoneessa. Siitä alkoi Herran siunaama seurakuntien istutus Tokushimaan.

Entä sinä?

Oletko sinä jo päässyt tuntemaan Herran Jeesuksen? Hän on luvannut johdattaa jokaista omaansa tietä, jolla elämällä on päämäärä ja merkitys aina iankaikkisuuteen asti. Herra kutsuu sinua luokseen.

Jos tunnet jo Herran, Herra haluaa johtaa sinun elämäsi aivan jokapäiväisissäkin asioissa. Mutta erityisesti Hän haluaa johtaa sinua niiden ihmisten luo, joille Herra haluaa sinun kertovan hyvän uutisen Hänen kärsimisestään, kuolemastaan ja ylösnousemuksesta, jotta hekin pääsisivät osallisiksi pelastuksesta ja elämästä yhdessä Jeesuksen kanssa.